

Gökkuşığı

— sahara · 02 Nisan 2017

Doğduğum köy, doğu Karadeniz Bölgemizin en doğusunda. Köyüm, başları bulutlara dokunan ulu Yalnız Çam Dağları'nın eteklerine kurulmuş bir güzel bir farklı köy. Daha 1930'larda öğretime kavuşmuş. Eğitim- öğretim sorununu ellili yıllarda çözmüş, Atatürk ilkelerini özümsemiş ve yaşamsallaştırmış. Gürcistan sınırı yakın bize. Çok yakın. Sınıra dikili direkleri çıplak gözle görmek olası. Yer şekilleri oldukça engebeli. Ortaokul yıllarında coğrafya dersinde okumuştuk. Beş çeşit yüzey şekilleri var diye. Dağ, ova, plato...böylesi yüzey örnekleri çoktur bölgemizde. Yıllar önce, Fakir Baykurt gözlemlemiş ilçemizi ve köylerimizi. Efkâr Tepesi kitabıyla bizi anlatmış.

Hırçın ve coşkulu akan çayları, birbirini kesen derin vadileri, ara ara ovamsı düzlükleri ve ormanları alabildiğine yeşil. Alabildiğine gür ve sık. Çoğunluğunu iğne yapraklı ağaçların oluşturduğu ormanlarımız. Yeşilin en tanımsız güzelliği gözlemlenir yaz kış. Yazın yayvan yapraklı ağaçlar, kışın yeşilin tüm tonlarını cömertçe sunar ormanlarımızın ağaç türleri. En çok sarıçam, göknar ve ladin türleriyle kaplı vadilerimizin yamaçları. Kudretten bitip büyüyen meşe, gürgen yer yer ıhlamur ve daha nice türlerinin büyüüp kök saldığı yayvan yapraklılar...

Hazan mevsiminde doğduğumuz bu yerlerde olamamanın hüznünü var her Şavşatlı'nın kalbinin derinliklerinde. Gazellenmiş ağaçları görememenin hüznü. Rakım köylerde beş yüz metreden başlar. Dağ diplerinde köylerimiz var rakımı bin sekiz yüz metre olan Ardahan'a eş değer yükseklikte. Ortalama üç bilemedin dört ay yaz güneşle ısınan köyler.

Bir de kavak ağaçlarını severim, orman kavaklarını. Kavak yapraklarının çok az hissedilen ufacık bir hava akımında bile kıpır kıpır sallanmaları. Tadına doyum olmaz, kuş seslerini dinlerken kavak yapraklarını seyretmenin.

Ormanlar: ' yağmur çeker' derler Atalarımız. İlbahar yağmurlu geçer çoğu yıl, yazlar dâhil. Haziran, Temmuz, Ağustos aylarında soba yaktığımız çok olur. Böylesi yağmurlu günlerde yaylalardaki çobanları halleri içler acısı.

Sabahleyin gökyüzü masmaavidir, bir bakarsın kısa sürede gök kubbeni en akından, karasına kadar her renkte bulutlar kaplar. Rüzgârın esişi hızlanır. Hava soğur aniden. Önden birazcık dolu yağar Ve başlar

yağmur elif elif yağmaya.

Çok uzun sürmez bu olgu. Bulutlar ateş kes yapar, barış havası oluşur gökyüzünde. Mis gibi tertemiz bir hava, ağaçlardan yavaş yavaş süzülen damlalar, kuş sesleri...

Derken güneşin yedi renginin tüm tonlarıyla kaplı çiçekleriyle güzelim çayırlar. Bir ucu bu çayırlarda bir ucu yamaçlarda ormanlarda düşen bir gökkuşağı. Tüm renkleri ayan beyan. Gökkuşağı bir tane değil ki, biraz ötesinde yavrusu da var. O da iyice gözlemlenir.

Sınıflarda kristal prizmalardan ışığın süzülüşünü, güneş ışığının renklere ayrıştığının deneyini yaptık pencerelerden sızan güneş ışığından yıllarca okullarımızda. Ben isterim ki, yurdumun okullarından bölgemize geziler düzenlensin. Okul gezileri. 'İki Sene Mektep Tatili' örneği gibi olmasın, bir haftalık gezi bile yeterli. Hem yeşil çayırları görsün çocuklarımız, kırlarda uçurtma uçursunlar. Güvercin taklası oynasınlar, birdirbir oyununu da unutmadan. Uçurma yapıp uçursunlar. Bölgedeki doğa hayvanlarını yakından görsünler, orman içlerine yapacakları gezilerle. Kuş seslerinin korosunu dinlesinler. Hem de gökyüzünde oluşan doğa olayı gökkuşağını gözlemlesinler.

Fazla beklemezler yağmura tutulma olgusunu kamp yerlerinden uzakta iseler. İki bilemedin üç günde bir yağmur yağar. Çoğu kez ilkbahar sonu ve yaz yağmurları kısa sürer. Birden güneş yüzünü göstermeye başlar dağılan bulutların arasından. Topraktan buhar bulutçukları yükselir. Aniden az ilerinizde bir gök kuşağı oluşur. Şaşırrır kalırsınız. Ellerinizle dokunacak kadar yakın size bu doğa olayı. Ara ve ana renkleri net görürsünüz. Doğru açı oluşur bir ucu renklerinin tüm tonlarının sergilendiği çiçeklerle bezeli çayırlarda, bir ucu yemyeşil ormanlarıyla kaplı yamaçlarda son bulan gökkuşağında.

Çocuktum. Okula başlamamıştım henüz. Bir yaz başı yağmurun yağması nihayeti idi. İyice anımsıyorum. Evimizin biraz aşağısında adlarını tam bilmediğim bir renk cümbüşü oluşmuştu. Dona kaldım. Kırmızı, mor sarı...renkler. Kırmızı, sarı...renklerin adlarını öğrenmişim, annem ve ablalarımın dokudukları kilimlerin ipliklerini boyarlarken.

Heyecan ve merakla koşmaya başladım bu renk cümbüşüne dokunayım diye. Kutsal vadide ışığa koşan Musa örneği. Hayli koştum. Yetişemedim. Ben gittikçe ışıklar kayboluyordu. Hayal kırıklığı içinde eve dönerken gözüm arkada kalmıştı. Ufukta bile yoktu o kocaman halka. Özlemle buluşmayı düşleyip randevu yerine gelmeyen ilk aşkıyla buluşamayan bir garip gencin hüznü kaplamıştı küçücük kalbimi.

Durumu anneme anlattım. Annem okuma-yazma bilmeyen bir feylesoftu. Köyde yaşayıp, dağda, belde, tarlada ve ev içi işlerin üstesinden gelirdi. Engin halk kültürü edinmişti. Bazı sözleri, özlü söz değerindeydi. Çoğu hala aklımda. Annem bir şeyler anlattı gökkuşağı hakkında.

Gök kuşağının altından geçen kişi kız ise erkek olur, erkek ise kız olur diye bir efsane dolaşmış bizim diyarlarda. Bir dileği olan gökkuşağının altından geçen o dileğine kavuşmuş. Ben ara ara denedim içimde tuttuğum dileğimle böylesi geçişler yapmayı. Dileğim olsun diye.

Aradan yıllar geçti. Öğrendim başarmak için önce hayal kurmak gerekiyor. Çok hayallerim oldu. Çoğunu gerçekleştirdim. Lakin her hayale ulaşmanın da olası olmadığını acı biçimde yaşadım. Mekân ve ömür denen olgu, yetmiyor tüm hayalleri gerçekleştirmeye. Gerçekleşmeyen hayaller için kader deyip kolaycılığa kaçmamalı. Din uluları: 'Önce irade sonra kader gelir.' Diyorlar. Hayal kurmak yine de güzel. Yakalanamayan gök kuşağını kısa süre de olsa gözlemlemek gibi...